

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 » — »
 Negyedévre . . . 2 » 50 »
 Egy óra . . . — » 85 »
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a
 lap szétküldésére vonatkozó
 fölhasználások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSETT, Mária-utca 1.
 a kir. tábla átellenében,
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény in-
 tézendő.
 —
 Kéziratot vissza nem adunk.
 —
 Hirdetéseket
 a kiadóhivatal vesz föl.

Tisztességtelen verseny.

Pécs, 1899. augusztus 25.

Nincs a világon az a magasztos elv, melyet a gyakorlati alkalmazásban ki ne forgatna a maga valóságából az emberekben lakó rossz indulat, a hatalom utáni szertelen törekvés, a gazdagodási vágy, önzés és irigység.

Szabadság minden téren: ez képezte az emberiség egyik legmagasztosabb jel-szavát a 19-ik században; meg is valósult ez sok irányban, de többnyire csalódás járt a nyomában. Különösen áll ez a szabadságnak a gazdasági téren való föltétlen érvényesülésére. A céhrendszer korlátainak ledöntésétől csudákat várt mindenki, aki ismerte annak a rendszernek ferde kinövéseit, nemcsak az iparüzőkre és kereskedőkre, de a fogyasztó nagyközönségre is kiható káros következményeit.

Mindezeket a kinövéseket a szabad verseny volt hivatva orvosolni, mert csak szabad verseny mellett érvényesülhet az igazi tehetség, ügyesség, munka és szorgalom, szabad verseny elégítheti ki csak a közönség igényeit és érdekeit. Szabad verseny mellett csak az az iparos és kereskedő fog boldogulni, aki minél tökéletesebb árut minél jutányosabban bocsát a közönség rendelkezésére: a szabad verseny képezi tehát alap-föltételét az ipar töké-

lyesbülésének s csak ez akadályozhatja meg a közönség kizsákmányolását.

De alig döltek le az iparüzés és kereskedelmi forgalom középkori korlátai, a szabad verseny áldásai mellett megjelentek annak nem kevésbé káros kinövései a tisztességtelen verseny képében. Nem az az iparos és kereskedő boldogul, aki lehető csekély haszon mellett a lehető legjobbat produkálja, hanem aki legjobban tudja ütni a reklám nagydobját selejtes, a szemnek tetszetős, de belső értékkel nem bíró limlomja mellett. Olyan potom árakon akasztja vevőinek a nyakába áruit, hogy a tisztességes kereskedő és iparos csak úgy lenne képes versenyezni vele, ha cikkeire ráfizetne, mert magának is többre kerül azok előállítására vagy megszerzésére.

Károsodik ezzel a fogyasztó közönség, amely az olcsó árut keresve értéktelen holmit kap a földicsért kitűnő minőség helyett, de főleg kárát vallja a tisztességes iparos és kereskedő világ, amely a szédelgők fogásait utánozni nem tudja vagy nem akarja. Ebből ered a mozgalom, a melyet a kereskedelmi és iparkamarák országszerte indítottak a tisztességtelen verseny korlátozására.

Legujabban a kassai kamara lépett sorompóba iparunk és kereskedelmünk eme rákfeneje ellen, egyhangulag elfogadván titkárának, Deil Jenőnek nagy tudással, szorgalommal s még nagyobb ügyszeretet-

tel egybeállított indítványát. Az indítvány megokolása vázolja azokat a visszaéléseket, a melyekkel tisztességtelen üzletember a korlátlanul szabad versenyben magának versenytársaival és a fogyasztó közönséggel szemben csalárd módon jogosulatlan előnyöket szokott biztosítani.

Ezek a visszaélések a külföldi államokat már korábban arra indították, hogy korlátozó intézkedéseket tegyenek a tisztességtelen verseny elfojtására; de Ausztria és Magyarország törvényhozásai ebben a tekintetben még csak a kezdet kezdetén vannak s pl. nálunk Magyarországon az áru mennyiség-tartalmának meghamisítása ellen az 1893. évi XXXIV. t. cikkben foglalt intézkedésen és a borhamisítási törvényen kívül alig találunk intézkedéseket, a melyek a tisztességtelen verseny garázdálkodásának gátat vethetnének.

A kassai keresk. és iparkamara tehát Deil Jenő indítványához képest elhatározta, hogy a tisztességtelen verseny korlátozására törvényhozási intézkedést fog sürgetni s meg is jelölte az eszközöket és módokat, a melyek ennek a célnak biztosítására az adott viszonyok közt a leghelyesebbeknek mutatkoznak.

Persze ha a javaslatba hozott intézkedéseket vizsgáljuk, rögtön a szemünkbe ötlenek azok az óriási nehézségek és akadályok, a melyeket minden ilyenmű akciónak utjába gördít az a gazdasági közösség,

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Örvények.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

I.

— Csajághy Béla miniszteriumi hivatalnok eljegyezte Szirmay Eszter kisasszonyt — ezt beszélte egy szép délután a falu intelligenciájának egyik érdemes hölgytagja, Onódy főerdészné a lakásán összegyűlt kávévendégeknek . . . Nosza megindult a beszéd . . . A sok találgatás közt ismét megszólalt a háziasszony hangja, mintegy véget vetve a mende-mondáknak.

— Már engedjete meg kedveseim, de én talán nálatok kissé alaposabban vagyok értesülve, hisz ismerem Eszti gyermekkorát . . . Virgonc kis leány volt, ki sohasem érezte az anyai szeretet jellemet szelidítő hatását . . . Anyja saját halálával váltotta meg leánya életét, s a kis lány teljesen az apa gondozása alá került . . . Atyját ismeritek, tudjátok, hogy csak a lovaira gondol . . . Hogy tehető fel tehát, hogy valami nagyon szakavatott lehetett leánya nevelése . . . Igen, lovagolni, hajtani, célba löni tanult Eszter és tud is, hogy öröm nézni, de — nézetem szerint — épp azt nem érti, mit egy nőnek

leginkább tudnia kellene, a háziasszonyt . . . igaz, hogy nem is szorult rá . . . Atyjának két ezer holdjából majd eluraskodhatik Pesten, lovagolhat is, biciklizhetik is, — de . . .

— Eh, mit — szolt közbe az öreg orvosné — kiki úgy teszi, amint teheti kedveseim . . . Ő látja, mit tesz . . . Én fontosabbat tudnék mondani . . . Nem hiszem, hogy a leány szereti azt a fiatal embert.

— Abban csalódom kedvesem — szól a patikárusné, s kezeivel bizonyos mozdulatot téve, folytatá — eddig vannak. — Fülíg . . . igen fülíg.

— No, én csak a mondó vagyok — vevé fel a szót a háziasszony, — hogy ez nem lesz boldog házasság.

— S ugyan miért?

— Azért, mert Eszti nem olyan férjnek való, aki egész nap a könyvet bujja . . . Ő a szabad természet leánya . . . Nem neki való az a nagy város, fűlsiketítő zajával és — zárt falaival . . . Nem, Eszti nem lesz boldog . . . s én sajnálom a leányt, mert minden hóbortja mellett is jó a szive . . .

— S a vőlegény?

— Arról keveset tudok . . . Igen művelt, ildomos fiatal embernek látszik . . . Valódi pesti. Ugy tud járni, mintha tojásokon lépkedne . . . A mellett szép gyerek, de azt hiszem, inkább unalmas, mint mulattató . . . Én bizony Aliceomat sohasem adnám hozzá.

— Mert nem kéri — felelt csipősen a

doktorné, a háziasszony pedig leszűrve a theát, úgy tett, mintha nem is hallotta volna a megjegyzést, mély hallgatásba merült.

II.

A »Hungária« egyik első emeleti termében, a nagy, széles ablak előtt áll egy karcsu leány, s kék szeméit az előtte folydogáló szőke Dunán legelteti, melynek ezüst fodrai lassu ütemben, halk csobogással sorakoznak egymás után.

A leány elbámul e látvány felett, talán azt számlálja, hány fodrot vet a Duna vize egy perc alatt, . . . talán másról gondolkodik.

Édes atyja egy darabig nézi türelmesen, végre hozzá lépve kérdi:

— Eszti, ugy-e megváltozott itt minden, mióta itt voltunk utoljára . . . Milyen más kép ez kedvesem . . . Valahányszor Pestre jövök, mindig ide szállok, hogy lássam hazánk büszke folyamkirályát, a Dunát . . . Pedig, hej sok szomorú emlék fűz engem hozzá . . . Ő nyelte el első boldogságom . . . akkor fiatal hadnagy voltam . . . nagyon szerettem Elzát . . . nem lehattunk egymáséi . . . s ő inkább a Dunáé lett . . . Szomorú emlékek ezek nagyon . . . s nekem mégis olyan drága, oly becses e folyó . . . Valahányszor hajjaira nézek, mindig úgy vélem, mintha azok csillámszíkraiból az ő édes arca mosolyogna reám . . . Te bámulsz kis lányom? . . . Ugy-e furcsa előtted, hogyan lehet ily agg

amely korlátlan forgalmi szabadságot biztosít egy idegen állam cikkeinek hazánk területén s amely ennél fogva minden korlátozó intézkedésünket hatastalanná teszi, ha ahhoz Ausztria a maga részéről hozzá nem járul.

Igy pl. a kassai kamara javaslata szerint a kereskedelmi miniszternek az 1893. évi XXXIV. t. c. 2. §-ában nyert fölhatalmazás alapján a textil-, vegyi és malomipar mindazon termékeire ki kellene terjesztenie a mennyiség tartalom kötelező megjelölését, a melyek a kereskedésben kész csomagolásban szoktak áruba bocsátatni. Igen ám, de mit használ a magyar kereskedelmi miniszternek ilyen rendelkezése, ha Ausztria szabadon eláraszthatja ilyenemű áruk csomagjaival Magyarországot a mennyiség tartalom megjelölése nélkül?

Meg is jegyzi a kassai kamara, hogy ennek az intézkedésnek csak úgy lenne sikere, ha Ausztria hasonló törvényes intézkedést léptet életbe. Megszoktuk azonban már, hogy Ausztriában idegenkednek minden intézkedéstől, amely a szolid ipar és kereskedelem védelmében korlátozná a föltétlen szabad forgalmat. És ez természetes is, mert oly állam, amely egy kényére-kedvére kiszolgáltatót gyarmatból élőködik, csak arra szokott tekinteni, hogy minél nagyobb forgalmat csináljon s azzal nem törődik, ha ennek a gyarmat lakossága kárát is vállalja.

Az tehát a kassai kamara javaslata, hogy addig, míg Ausztria rá nem szánja magát hasonló törvényes intézkedés megtételére, tiútsuk ki a forgalomból azokat az osztrák árukat, melyek a nálunk törvényszerű megjelöléssel ellátva nincsenek. Ez gyökeres intézkedés lenne, csak az a hibája, hogy csak oly állam tehetné meg, amely önállóan rendelkezhetik a területén való áruforgalom szabályozásáról. Mi ettől a jogtól meg vagyunk fosztva s alig hiszszük, hogy a kassai kamara tagjai is elképzelnének olyan magyar minisztert, aki az osztrák árukat bármilyen címen is ki-

tiltani merésznél a magyarországi forgalomból.

A mennyiség tartalom megjelölése nélkül s a valóságnak meg nem felelő jelzéssel vagy minősítéssel ellátott osztrák áruk tehát csak úgy fognának beözönlenni hozzánk a kérelmezett miniszteri intézkedés után, mint eddig. Legfőleg az lenne az eredmény, hogy az osztrákok még szabadabban űzhetnék a tisztességtelen versenyt, mert hiszen a miniszteri intézkedés csak a magyar ipart és kereskedelmet korlátozná a hasonló eljárásban.

A magyar iparpártolási mozgalom különösen aktuálissá teszi a kassai kamara indítványának azt a részét, amely az áru származási helyének hamis jelzésével elkövetett visszaélések szigorú megbüntetését követeli. Csak hogy bármily szigorú rendszabályokat léptessünk is erre nézve életbe, azok a közös vámterületen megint csak írott malaszt maradnak, mert annak kijátszása a közösségben teljesen ellenőrizhetlen.

Az az osztrák gyáros bárhol tarthat nálunk raktárt, ahol a látszat kedvéért egypár munkást foglalkoztat, hogy azt hazai gyárnak elkeresztelhesse. Innét aztán bátran szállíthatja Ausztriában készült gyártmányait, mint a hazai ipar termékét: a vizsgálat mindig azt fogja kideríteni, hogy a kereskedő az illető árut az osztrák gyáros magyarországi telepéről kapta, ahol ilyenemű áruk szintén gyártatnak.

Ha már oly gyávák és gyámoltalanok voltunk, hogy az önálló gazdálkodásnak még a gondolatától is visszariadtunk, akkor meg kell nyugodnunk abban is, hogy még a szédelgés ellen is csak úgy védekezhetünk, ha ezt Ausztria megengedi.

H i r e k.

Pécs, 1899. augusztus 25.

A koldus.

— Uram, könyörüljön egy szegény emberen, akinek nincsen senkije s aki három nap óta nem evett.

E pillanatban vetette fel a hölgy szemét, s meglátva Csajághyt, gondolatnál sebesebben öltötte karját a fiatal ember karjába, mialatt bágyadtan mondá.

— Édes Béla, itt vagy? — Segíts kérlek . . . Oly rosszul vagyok.

Csajághy soha rosszabbul nem érezte magát . . . A nő bizalmaskodása sok embernek mosolyt idézett ajkára . . . s ő ezt látta . . . Megindult.

E pillanatban egy félig elfojtott kiáltás hallatszott a nép közül, mintha mély kriptából jőne.

— Béla?!

Csajághy Béla villámsebességgel fordult meg, s akkor látta, mint áll ott menyasszonya édes atyja karjaiba fogózva, krétafehér arccal, s tiltó kezét maga elé emelve.

A leány mindent hallott.

Pillanatig ott állt, mintegy megdermedve, azután egy büszke, villámzó tekintetet vetve vőlegényére, szilárd léptekkel hagyta oda atyja karján a tért.

Béla hazaszállítá a beteg barátneját s azonnal sietett a hotelba . . . A szobában már vártak reá.

— No öcsém, ez ugyan szép história — kezdé az öreg Szirmay a legártatlanabb hangon, de leánya hevesen szakítá félbe atyja kitéréseit.

— Édes atyám, kérem hagyjon kissé

A kövér ur hátrafordult s végignézett a félig meztelen kolduson s aztán szigorú hangon így szólt:

— Barátom soha nem adok a koldusoknak egy fillért se, mert tudom, hogy azonnal a korcsmába mennek s eliszszák a pénzt; mivel azonban itt lakom a szomszédban, eljöhet hozzám, a cselédek majd adnak valami enni-valót s talán az ócska ruháim között is akad majd egy pár darab . . .

A koldus elfogadta a kövér ur jólelkű meghívását s ment utána mint egy kóbor kutya.

Mikor nagy étvágygyal megvacsorált s egy pohár bort is ivott, bevezették az ur elé.

— Barátom, — szólt a jólelkű ember, — csak most veszem észre, hogy az ócska ruháimat már mind elosztogattam. Most már csak olyan ruháim vannak, a melyeket még magam is viselek. Itt van például ez a magas kalap, — tegye csak föl! Aztán ez a lakkcipő — próbálja föl! . . . Csodálatos milyen jól áll! És itt van ez az öltözet ruha is, — a kabátot mintha csak önre szabták volna!

Mikor a koldus már olyan előkelően föl volt öltözve, mint egy angol gentleman, mély hajlongással bucsút vett jövevőjétől.

Mikor már künn volt az utcán, legelőször is arra gondolt, hogy a zsidóknál becserele ócska ruhákkal azt az új öltözetet, mivel azonban vasárnap volt, minden zsidó bolt be volt csukva.

Elkeseredésében így szólt magában:

— Kénytelen leszek holnapig várni. Pedig nagyon boszant, hogy nincs egy fillérem se; lássunk tehát a munkához!

Látta, hogy a szomszéd palotából két előkelő hölgy jön ki s kocsiba akar szállni. Odalopózott a kocsik mellé s mikor a hölgyek beszálltak, benyújtotta a kocsiba a kezét:

— Hölgyeim könyörüljenek meg rajtam . . .

A hölgyek föl kacagtak; s mikor a kocsik elrobogott, a koldus hallotta, hogy az egyik hölgy így szólt a másikhoz:

— Ó, ez a vicomte! Mindig ily bolond tréfái vannak!

Azt hitték tehát, hogy nem koldus nyújtja feléjük alamizsnáért kérő kezét, hanem tréfás vicomte ismerősük.

A mint az egyik utcából a másikba kullogott, nagyon boszankodott, hogy ilyen előkelő ruhái vannak.

Szerencsére talált egy szivarvéget, azt fölvette s vigasztalásul a fogai közé dugta.

Amint így járkált az utcán, lehajolt fö-

magunkra, ez a mi ügyünk, ezt nekünk magunknak kell elintézni.

S mikor a jegyesek magukra maradtak, Szirmay Eszti lángoló arccal, villámzó szemekkel lépett vőlegénye elé s annélkül, hogy egy szót szólt volna, odadobta eléje jegygyűrűjét.

Béla elsápadt . . . Ismerte Eszti büszke jellemét, tudta, hogy itt mindennek vége.

Azért mégis tett egy utolsó kísérletet . . . Odalépett a leány oldala mellé s szemrehányó, fájdalmas hangon susogta:

— Hát meg sem hallgat Eszti?

— Nincs szükségem mentségeire, mindent láttam és hallottam . . . Elég volt a hitből egyszer is — vágta oda kevélyen s elfordult tőle.

Béla felébredt a férfi . . . Csak hogy akkor már nem engesztelni, hanem sértést-sértéssel viszonzni akart szava.

— Jól van nagysád, mi az életben még találkozzunk . . . Csak hogy akkor nem én leszek a kérelmező — s kalapját véve elhagyta a szobát.

A leány pedig összeroskadva a visszatartott lelki kín súlya alatt, odarogyott a pamlagra s siratta elveszett boldogságát csendesen.

IV.

Budapest egyik kávéházában szól a cigányzene, foly a pezsgő, hangzik a nóta: •Ej, haj, sohse halunk meg . . . S a ki leg-

szívvel, mint az enyém rajongani . . . Hja majd te is megtudod hatvan éves korodban, mik azok, melyekre azt mondja az ember: emlék.

Nemsokára pesti asszony leszesz . . . S ha majd mindennap látod e fehér sávot, mely válaszfala hazánk büszke szívének, a két ifjú városnak, jusson eszedbe, hogy atyád egykor igen, igen sokat szenvedett . . . S miért? . . . mert büszkesége nem engedte, hogy felkeresse azt, kit oly igaztalanul hagyott el.

A leány megdöbbenve hallgatta az apa titkát . . . Aztán pedig heves könnyekre fakadva, odaborult az agg ember vállára, s töredezetten susogta:

— Igérem atyám, mindig jó leányod fogok maradni.

E pillanatban felszakítják az ajtót, s Szirmay Eszti vőlegénye karjába röpült.

III.

Egyik nap délelőttjén Csajághy miniszteri titkár az Andrássy-uton sétált . . . Sorban nézte a boltokat, melyek egyikében menyasszonyát vélte feltalálni . . . Az Ópera előtt nagy csődület vonta magára figyelmét . . . Odasietett, hogy megtudja a csődület okát . . . Megdöbben . . . Egyik színházi barátnőjét látta, kit két rendőr fogott közre; a hölgy elájult, s a rendőrök kórházba akarták szállíttatni.

vel, szomorú sorsáról gondolkozva, egy kollussal találkozott, a ki megszólította.

— Könyörüljön meg rajtam, uram! . . . Csak egyetlen soust kérek, hogy egy kis kenyeret vehessek!

— Kedves kollega, — válaszol a koldus — mindenekelőtt arra figyelmeztetek, hogy ilyen késő este már egyetlenegy péknek a boltja sincs nyitva. Máskülönben pedig az én zsebemben nincsen egyetlenegy sou sem.

— No lám, mégis hogy fel vagy öltözve! Fényes ing van rajtad s előkelő urnak látszol, pedig nincs egy sou se a zsebedben. Azt hi szem azonban, hogy mindez csak kifogás, hogy ne kelljen adnod semmit. No mindegy: szívemből kívánom, hogy halj meg éhen!

Amint tovább ment, kis idő múlva észrevette, hogy két gyanus külsejű alak kullog utána.

— Látod, — szól az egyik a másikhoz, — ime az aljas töke! Mig mások a szabad ég alatt töltil az éjszakát, ez az ur még éjféltűn két óraker is csak sétál az utcán.

— Bizonyosan a kedvesétől jön. Az egyik gyanus alak, a ki nagyon elkeseredettnek látszott, elkiáltotta magát:

— Le az átkozott kapitalistával! S a következő pillanatban mind a ketten megrohanták; az egyik a torkát szorongatta, a másik pedig a mellére térdelt. Aztán nagy gyorsasággal kiforgatták a zsebeit, — persze hiába.

Ó, a szemtelen! Hiszen nincs ennek a zseibeiben egyetlen sou se!

Azután csupa boszúból levetkőztették s miután alaposan elverték, a ruhákkal gyorsan tovább állottak s még meg is örültek, hogy csufot üttek ebből a szemtelen kapitalistából, aki elfelejtett pénzt tenni a zsebébe.

Napirend 1899. augusztus 26-án.

Naptár: szombat, aug. 26. — Róm. kath.: Zaráfin. — Prot.: Zaráfin. — Görög-kel.: (aug. 14.) Miklós. — Zsidó: S. Ki Thowa. — Napkél 5 óra 11 perckor; nyugszik 6 óra 50 perckor. — Hold kél 9 óra 32 perckor este; nyugszik délben.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz idő, hőszűvedés várható.

— **(Személyi hír.)** Koszits Kamill megyei főjegyző, szabadságidejének lejártával tegnap hazaérkezett s ma reggel megkezdvén hivatalos működését, Cindéri-Bogádra utazott.

dühösebben dalol, aki leginkább iszik, az egy apadt fiatal ember, egy veszendő lélek, kiről azt beszélük, hogy volt neki nemrég hivatalos, előkelő társadalmi állása, fényes jövője, szép menyasszonya. Mindennapos vendég, ki pénzét itt költi el harsogó zeneszó s pohárcsengés mellett.

Ismeri már a cigány . . . mosolyognak, ha belép, a pincérek . . . Megint lesz ma aratás sugja elégedetten a primásnak a főpincér . . . S igaza van . . . Valami öt-hat cimborá, kiélt arcu fiuk járnak a nyomába, kedves barátai, kik hizelegnek neki s — költik a pénzét.

Oly jól ismeri már mindenki . . . Amint ő belép, fizetnek és mennek a tisztességes emberek . . . Olyan rossz hire van neki! . . . pedig nem is oly rossz, mint a milyennek hiszik . . . Nagyon beteg s baja gyógyíthatatlan . . . Azt mondják lump; nem igaz, csak szerencsétlen . . . Sokan bolondnak mondják; nem bolond ő, csak a szive fáj s e fájdalomra egyetlen orvosága van: a mulatás . . . Mig mulat, addig nem gondol reá, arra, ki őt oly kiméletlenül taszította el kebléről . . . S foly a pezsgő.

Ezalatt a kávéházba új vendégek érkeznek . . . Egy ősz ember és egy karcsu fiatal leány . . . Odaülnek egy mellékasztalhoz. Oly érdekes a leányarca! . . . Valami halvány, beteges szín ömlik el rajta, egész olyan, mint szokott azoké lenni, akik sokat, nagyon sokat szenvednek.

— **(Lajos napja.)** Olyan közönséges keresztnev ez is, mint a milyent a legtöbben viselünk. És mégis ünnepnap nekünk a Lajos napja. Így hívták azt a szent öreget is, a ki nekünk mindenünk volt s a kit száműzetésből hoztunk haza, a kerepesi uti temetőbe. Haza hoztuk őket pihenőre, szent emlékül, hogy soha ne feledjük a multakat s az eszméket, melyeket Kossuth Lajos lángszavával hirdetett, a melyekért mártíromságot szenvedett. Becsületes ember nem feledkezhetik meg elhunyt apja emlékére, mert ha megfeledkezik, önnön magát gyalázza meg. A magyar nép se feledkezhetik meg édes apjáról, a temetőben pihenő szent öregről s Lajos napkor önmagába szállva szívében ünnepel. A magyar nép szívében ünnepel is ma s kegyeletes visszaemlékezéssel adózott Kossuth emlékének. Erre nagy szükség is van a mai világban. Hadd lássák azok, a kiket illet, hogy a magyar nép még ma se feledi el Kossuth Lajost.

— **(Eljegyzés.)** Frank Arthur kaposvári kereskedő eljegyezte dr. Pap Ignác úvidéki kerületi főrabbinak, a koronás arany érdemkereszt tulajdonosának leányát, Szidóniát.

— **(Rendőrt mint rablót.)** New-Yorkban megtörtént az a hallatlan eset, hogy egy rendőrt teljes egyenruhában egy közuti vasuti kocsin rablótámadást intézett. A rendőrt, kinek Delounghy a neve, este félkilenckor a C. avenuen elhaladó közuti kocsin előreszere ugrott föl, kirántotta szolgálati revolverét és két ottülő fiatalembertől halálos fenyegetéssel pénztárcájukat követelte. Ugy a megtámadottak, mint a többi kocsin levők rémülten leugráltak és a szélrózsa minden irányában elszéledtek. A rablóvá átvedlett rendőrt letartóztatták és ekkor kitűnt, hogy vakmerő kalandjára az impulzust a pálinkás üvegből merítette.

— **(Uj rend.)** Eddig úgy volt, hogy a bormérések, korcsmák, sörházak és pálinkamérések alkalmazottjai nem tartoztak szorosan más ipari alkalmazottakkal egy kategóriába és kereskedőknek se lehetett őket tekinteni

A leány tekintete véletlenül odavetődik a lármás vigadókra, arca megrándul s ha lehet még halványabb színt nyer a rendesnél.

Darabig bámul merően, megmeresztett szemekkel oda abba az irányba, ahol a társaság leglármásabb tagja veri az asztalt vad dühvel, mintha sötét emlékeket akarna elűzni a lárma segélyével szívéből — azután atyja füléhez hajlik, az öreg ember füléhez s rezgő hangon sugja neki:

— Atyám, itt az idő, engedd, hogy jóvá tegyem azt, amit vétettem.

— Tedd leányom, e lépéssel egy jóra való embert mentesz ki az örvényből — s megcsókolt a leánya homlokát.

Ezalatt a cigány egy bus nótába fogott. A fiatal ember a nóta első akkordjainál egyszerűen átalakult . . . Az eddigi dühös zongorogó megreszketett egész testében s azután nem bírva tovább érzelmei súlyát, lerogyott az asztalra és sirt, zokogott, mint talán ama percben, midőn mindent elveszített.

A leány pedig felkelt helyéből s feléje tartott. Valami magasztos lehetett arcában, midőn a cimborák-nak távozást intett, mert azok mind felálltak és elszéledtek a kávéház termében. Aztán reávetette a leány a fiatal ember vállára hókezet s mialatt a nóta mélabusan kesergé:

— Ugyis minden boldogságom, reménységem

Regen el van temetve — halkan szolt.

Szóval 5% sehova sem tartoztak. A kereskedelmi miniszteriumban végre aztán rájöttek, hogy ez sehogy sincs jól így, mert az említett alkalmazottak ilyenformán nagyon könnyen mostohább elbánásban részesülhetnek, mint a kereskedői és ipari alkalmazottak, akikről a törvény sokkal humánusabban gondolkozott. A kereskedelmi miniszter az e téren már eddig is sok esetben tapasztalt anomáliák megszüntetése céljából most körrendeletet bocsátott ki a törvényhatóságokhoz, a melyben a vendéglők alkalmazottjainak rendes munkakönyvvél való ellátása és a betegsegélyző pénztárba való bejelentésük irányában intézkedik.

— **(Fortuna szekere.)** Az osztálysorsjegyek f. hó 23-án tartott húzásán a legnagyobb nyeresémet — tizezer koronát — a 2997 számú sorsjegy nyerte, melynek egyik felét Kisszély Nepomuki János dárdai lakos adta el. Ezzel a fél sorsjeggyel egy-egy nyolcadot Klein Bertalan m. kir. adóhivatali ellenőr, Freihaft Mór buda-eszéki országoti utmester, Holmann Henrik bognármester és Wagner Mihály nyerges és mázólo-mester nyertek, kik közül mindegyik, a szokásos levonások után, ezer koronát kap. A nyerő sorsjegynek másik felét az észéki főelárusító adta el.

— **(Tanítók lelki gyakorlatai.)** Ma értek véget a tanítók lelki gyakorlatai, melyeken összesen hatvankét tanító jelentkezett, kik közül egy megbetegedvén, hatvanegyen vettek részt a lelki gyakorlatokon. Az ájtatóságok ma értek véget. Ma reggel fél hat órakor volt egy utolsó elmélkedés utána szent mise és áldozás. A tanítók által szándékolttisztelgések nem sikerültek, mert a megyéspüspök nem volt idehaza, Flodung jezsuita lelkész pedig, kinél szintén tisztelegni óhajtottak a tanítók, kitért a köszönet elől. Így a lelki gyakorlatokon részt vett tanítók csupán Körmeny szeminárium vicerektornál és Hradek spiritualisnál tisztelegtek Somsich Sándor ózdi tanító vezetése alatt. Délben Hanny Gábor kanonok, egyházmegyei tanfelügyelőnél tisztelegtek. S ezzel véget ér a tanítók négy

— Béla!

Az ifju felugrott s rámeredt a leányra. — Eszti!

Szirmay Eszti és Csajaghy Béla szemben álltak egymással.

— Béla, — kezdé a leány lassan — én önnel nagyon igazságtalan voltam, de megbántam, meg tud bocsátani?

Béla szívét megremegni érzé. Előtte állott, kit oly nagyon szeretett, kit még most is szeret, kiért annyit szenvedett. Előtte áll a leány, ki oly büszkén, oly megvetéssel taszította őt el magától s ki most megalázkodva várja sorsa ítéletét.

Pillanatra telmerült benne a vágy, hogy megboszulja a sérelmet, hogy ellökje a bocsánatáért kinyújtott kezét, hogy boszut álljon annyi szenvedésért, feldult lelkeért, megkínzott szívéért, . . . de azután elgondolta, hogy hisz menyasszonya, ha vétett, ő is vétett ellene eleget, melyre csak úgy lel bocsánatot, ha a jövővel engeszteli ki a multat, annak oldalánál, kit sohasem szünt meg szeretni. Azért hosszú hallgatás után végre megszólalt.

— Megbocsátok Eszti, de csak úgy, ha még szeret engem.

A leány pedig e szókra nem törődve azal, hányan látják, odaborult feltalált szerelme széles mellére s ott sirta el édes könyek között a feleletet, melyet ajkai elrebegni képtelenek voltak.

Tiborc Ágost.

napon át tartott lelkigyakorlata, mely után számosan még a mai nap folyamán, s többen holnap utaznak haza. Délben négy hosszú asztal mellett 36-an vették igénybe a szemnáriumi gazda vendégszeretét, ki, pénteki nap lévén, még a fokozódott igényeket is teljesen kielégítő bőjti ebéddel kedveskedett, a melyhez felszolgált hamisítatlan jó bor csak fokozta a három napon át csendes, de ma felszabadult kedélyhangulatot. *Hetyey* Sámuel megyéspüspökünk atyai gondoskodása iránt hálás szívvel adóztak a jelenvoltak. Áldozatkészségére vezethető vissza az, hogy amidőn tanítóinak lelki épülését minél tökéletesebb mértékben előmozdithatta, az ellátás tekintetében ezt teljes megelégedésre lehetővé tette. E főpásztori nagylelkű intencionak fényesen, de azért a következetes mérséklet szemmel tartásával és a legkisebb részletekre is kiterjedő éber figyelemmel tett eleget *Körmendy* Károly vicerektor, kit a bucsu ebéd alatt is kitüntető óvatióban részesítettek a lelki és testi jóval bőségesen ellátott hálás, bucsuzó tanítók.

— **(Meglopott gátör.)** *Zsifkovics* Ferenc karancsi lakos, főhercegi uradalmi gátör a napokban távol volt örállomásától s ez idő alatt lakásán tolvaj járt. Egy csomó ruhaneműt és különféle gazdasági eszközöket vitt el a tolvaj, a kit azonban csakhamar elfogtak *Balázs* Pávó személyében. Még a lopott tárgyakat is mind megtalálták nála s így a meglopott gátörnek kára nincs.

— **(Verekedő inasok.)** Ma reggel két pék inas verekedést rögtönzött a piacon, mely verekedésnél vér is folyt. *Kéring* Henrik és *Istvánovics* Sándor a két hősködő inasgyerek neve, kik először alaposan megöklözték egymást s azután *Kéring* kést rántott elő és azzal ellenfelét mellbe döfte. Szerencsére azonban a késnek csak a hegye sebezte meg *Istvánovics*ot s erre már rendőr is érkezett a helyszínére, ki mind a két hőst bekísérte a rendőrségre. Ott egyelőre lezárták őket.

— **(Halálozás.)** *Kosztolányi* Jánosné szül. *Sikora* Mariska f. hó 24-én este 7 órakor, harmincnégy éves korában Pécs-Bányatelepen elhunyt. Temetése f. hó 26-án d. u. 5 órakor lesz a pécs-bányatelepi közsirkertben. Az engesztelő szentmisét pedig f. hó 27-én fogják a róm. kath. plébánia templomban megtartani. Az elhunytat férjén kívül leánya, édes anyja és öccse gyászolja.

— **(Lajos napja a vármegyén.)** A mai Lajos-napon névnapja alkalmából a vármegye és árvaszék tisztikara tisztelgett *Jeszenszky* Lajos árvaszéki elnöknel, kit ez alkalomból számos ismerőse és jóbarátja is felkeresett üdvözléssel.

— **(Kémény-tűz.)** Mint értesülünk, a nemrég nagyrészen tűzvész áldozata lett Magyar-Sóróson tegnap ismét tűz volt, mely azonban szerencsére mi kárt sem okozott. *Benedek* Lajos ottani lakos házában kéményben támadt a tűz, melyet azonban néhány vödör vízzel sikerült eloltani. A tüzet valószínűleg a kemence túlfűtöttsége okozta.

— **(Megcsipett szökevények.)** Néha nemcsak szerelmi, hanem egyéb okból is szöknek az emberek. Sőt mostanában az egyéb okok gyakrabban képezik alapját a szökéseknek, mint a szerelem, bár szerelmes

pár kövesse is el a szökést. Ez az eset történt most meg nálunk is. Ugyanis *Hetesi* Péter Rigóder-szabolcsi-ut 5¹/₄ számú házában lakott egy fiatal menyecske, a kit elhagyott az ura s kihez vigasztalóul Dombóvárról járogatott át egy fiatal munkásember. A menyecske nem volt valami kedvező anyagi viszonyok között, úgy, hogy a házbérrel hónapok óta adós volt már. És ma reggelre el akart szökni a lakásból, összecsomagolva ágyi és ruhaneműit, udvarlója kíséretében a vasutacipelte azokat, mikor a szökésnek neszt vette a házigazda, ki utánuk ment és elvette tőlük a csomagokat a házbér fejében. A megcsipett szökevények csomagok nélkül utaztak el s most keresi őket a rendőrség.

— **(Nagy idők tanuja.)** Szegzárdon e hó 21-én meghalt *Partl* Ferenc 48-as honvédőrmester, aki halálaig lábában hordotta az ellenség golyóját. Temetésén bajtársai gyászfátyolos zászló alatt jelentek meg.

— **(Aratási ünnepély.)** Aratási ünnepélyt rendezett Szegzárd-ujváros plébánosa, *Dr. Fent* Ferenc a r. k. ifjusági kör elnöke, a kör pénztára javára. Az ünnepély lefolyása impozáns volt. Délután 5 és fél órakor indultak az aratók a Mutschenbacher-féle kerthelyiségbe; magyar nemzeti öltözetben ifjak és lányok, virággal teldiszítve gereblyéket, feldiszített kaszákat s egyéb aratási eszközöket tartva kezükben és *Zsolnai* Jóska jóhírű zenekara által kísérvé. Itt kevés pihenő után a Szózatot énekeltek el és az arató gazda felszólította az aratókat szép és lelkes beszédben a munkára; mire egy szocialistaként szereplő tag mint agitátor lépett fel s tüzes beszédében izgatott. Erre egy ősz alak lépett elő s lecsitította a fellázadt aratókat, a szocialistát elűzvé. Most szép karénekkal megindult az aratás. Aratás alatt is énekeket adtak elő s végre vissza érkezett az egész aratói menet, mindenféle csinos buzakalászból készült tárgyakat hozva. Itt ismét szép dalokkal és szavatokkal gyönyörködtették a közönséget; míg egy élőkép bemutatásával véget ért az ünnepély, melynek rendezéseért *Dr. Fent* Ferenc plébánost elismerés illeti meg.

— **(Kinevezés.)** A m. kir. pénzügyminiszter a vinkovcei kir. adóhivatalhoz *Popovics* Zdravko dijas adóhivatali gyakornokot adóhivatali tiszté ideiglenes minőségben kinevezte.

— **(Iskolaszéki ülés.)** Folyó hó 29-én (kedden) délután 3 órakor a város iskolaszéke ülést tart a városháza közgyűlési nagytermében *Majorossy* Imre polgármester elnöklete alatt. Az ülés tárgyai lesznek: 1. Jelentés a múlt iskolai évről. 2. Az új tanév megnyitása. 3. A felsővámház-utcai iskolához igazgató választása. 4. Az üresedésben levő tanítói állás betöltése. 5. Egyéb ügyek.

— **(Az erdészeti albizottság ülése.)** A város közigazgatási erdészeti albizottsága ma délután 3 órakor ülést tartott a városháza gazdasági tanácstermében. Az ülésen *Egry* József elnökölt s jelen voltak *Suha* Rezső erdőmester, *Ráth* Máttyás bizottsági tag és *Csismadia* Géza másodaljegyző, mint jegyzőkönyvvezető. *Halász* Ferenc állami erdőfelügyelő, hivatalos köruton lévén, nem jelenhetett meg az ülésen, melynek egyetlen fontos tárgya volt az, hogy a bizottság elhatározta, miszerint a város mint erdőbirtokos kérelmezni fogja a földmívelési miniszternél 600 □ méter

fának a B) üzemosztályból kiszállíthatását. Azután folyó ügyeket intéztek el s az ülés rövid fél óra alatt véget is ért.

— **(Pályázók.)** A város községi iskoláinál üresedésben levő 400 forintos tanítói állásra nyolc pályázó adta be a pályázati határidő leteltéig pályázati kérvényét. A pályázók a következők: *Ponauer* Emil, *Vargha* Ferenc, *Bubreg* János, *Magyar* Károly, *Légrády* László, *Sperl* Lajos, *Lauber* József és *Tóth* László okleveles tanítók.

— **(Nagy tűz Udvardon.)** Levelezőnk jelenti, hogy Udvardon tegnap délelőtt fél tizenkét órakor nagy tűz volt. Nyolc gazdának égtek le a szérüs kertekben levő asztagai. A tűz vigyázatlanságból keletkezett, mert az asztagok környékén pipával jártak a munkások. A kár vagy negyedfélezer forintot tesz ki. A tűznek este kilenc órakor lett vége; éjjel újból kiütött, de szerencsére az örök elnyomták. *Egerágh*, *Szökéd* és *Pogány* tűzoltói megjelentek tűzifecskendőkkel s az oltást az egerághi jegyző személyesen vezette. A leégett asztagok nem voltak biztosítva s a nyolc gazdának nem maradt megevő kenyere, sem vetőmagja. Elégett egy cséplőgép is *Vágner* József kárára, a mely azonban biztosítva volt. Sajnos, hogy a nép nagy része nem segített az oltásnál; volt olyan, a ki azt mondta »hadd égjen a többi is!«

— **(Leégett gabona.)** Hosszúhetényen *Balázs* János ottani lakosnak a mezőn levő 76 kereszt árpája és 17 kereszt rozsa eddig még ismeretlen okból kigyuladt és porrá égett. A leégett gabona biztosítva volt s így a 300 forint körüli kár megtérül.

— **(Új személy- és podgyászdijszabás.)** A m. kir. államvasutak összes vonalain f. évi szept. hó 1-ével új személy- és podgyászdijszabás lép életbe, melynek a régebbi, 1896. évi március 1-én életbe lépett dijszabástól eltérő és a közönséget érdeklő lényegesebb eltéréseit a következőkben ismeretjük: A pályaudvari belépőjegyekkel a kocsikba belépni hat korona bírság terhe alatt tilos. Minden gyermek, a kiért a menetdíj megfizettetett, egész ülőhelyet igényelhet. A szomszédos forgalmu jegyek gyorsvonatokon még ráfizetéssel sem érvényesek és ezek érvényességében egyes személyvonatoknál egészen vagy részben kizárható. Kombinált menetjegyek ki nem adatnak, hanem megengedtetik, hogy egyes részvonatokra megfelelő személy- és gyorsvonatu jegyek külön-külön váltassanak. A menetjegy váltásánál azon állomás, a hová az utas utazni kíván, megnevezendő és a 14. vonalszakaszú jegyek rendszerint csakis oly egymáshoz legközelebb csatlakozó vonatokhoz adatnak ki, a melyekkel a megjelölt rendeltetési állomás leggyorsabban elérhető. Ezen új határozmány alapján a 14. vonalszakaszú jegyek kiadása alkalmával tehát az utasok a rendeltetési állomás iránt megkérdezendők és ezen állomás a menetjegyre kék- vagy tintaírónnal lehetőség szerint ráirandó, továbbá a 14. vonalszakaszú jegyek csak oly vonatokhoz adandók ki melyekkel a rendeltetési állomás közvetlen csatlakozásban álló vonatokkal elérhető. A magasabb kocsiosztályba való átszállás esetén pótgjegyek többé az állomásokon nem fognak kiadatni, az utánfizetések tehát csak utközben a vonaton és pedig a pótdíj mellett a kalauznál teljesítendők. Szomszédos forgalmu jegyekkel azonban sem magasabb kocsiosztályba, sem magasabb rangu vonatra átszállni nem szabad; magasabb rangu vonatnak tekintvén oly személyvonatot is, melynél a szomszédos forgalmu jegyek érvénytelenek. A munkásigazolvánnyal bíró gazdasági munkásokra vonatkozó kedvezmény az általuk végzendő

munka minőségére való minden tekintet nélkül alkalmazandó. Az évi bérletjegyekre vonatkozó s érvényben volt határozmányok anynyiban változtak, hogy a III. oszt bérletjegyek 1900 évi január 1-én tul gyorsvonatokra nem lesznek érvényesek, ezen határozmány azonban a folyó évre kiadott ily jegyekre még nem alkalmazandó. Ami a podgyász díjszabásban előállott változásokat illeti, kiemelendő, hogy a több podgyász darabból álló podgyász viteldijának megállapítása végett azon új számítási mód állapittatik meg, mely szerint sulyban egymástól eltérő több podgyászdarab feladásánál az illetékek nem az egyes csomagok tényleges, hanem a csomagok összsúlyának átlaga után számítandók.

— **(A horvát miniszter gyásza.)** Cseh Ervin, horvát miniszter édes anyját, özv. szentkatolnai Cseh Antalné szül. somberekai Sauska Máriát ma délután öt órakor temették el a Kardos Kálmán-utca 5. számú házból impozáns részvét mellett. A temetési szertartást Spiess János kanonok végezte s ott láttuk a résztvevő közönség soraiban Majorossy Imre polgármestert, Troll Ferenc vál. püspököt, Hanny Gábor kanonokot, Károly Ignác apátplébánost, Magenheim József plébánost s még töbeeket városunk előkelőségei közül. A temetési menetben a városi szegények, a Mathessaintézet, a veteránok egyesülete zenekarral, a pécsi Polgári-Dalaskör, a pécsi Dalárda, Verőce vármegye és a horvát tartományi gyűlés küldöttsége vettek részt. A koszorukat vivő kocsin a Veterán-egyesület, gróf Schmidegh Károlyné, Dellimanich Lajos, az Eszéki Takarékpénztár, Rimerszky Oszkár, a Döry-család és Khuen-Héderváry Károly horvát bán koszorúi voltak elhelyezve. A négylovas díszkocsin vitt koporsón a családtagok koszorúi voltak. A koporsó után haladt Cseh Ervin, horvát miniszter és nővére, a Cirer-család s a roko-

nok kíséretében. S a menetet a résztvevők nagy sokasága zárta be. A temetést a »Concordia«-temetkezési egyesület rendezte igen fényesen s emberei ma először szerepeltek magyar gyász-díszruhában. — Lapunk zártakor arról értesülünk, hogy a Cseh családot újabb gyász is érte. Ugyanis Cseh Emma, Gromon Dezső honvédelmi miniszteri államtitkár édes anyja, Budapesten a mint környezete értesítette Cseh Antalné haláláról, néhai testvére özvegyének halála oly végzetesen hatott a kilencvenéves matrónára, hogy eszméletét veszítette és szívszélhűdés következtében az éjjel meghalt.

— **(Elrabolt bárónő.)** Sziciliában alig mulik el hét, hogy leányokat erőszakos módon meg ne szöktetnének. Sziciliában a leányos szülők a legféltékenyebben őrzik leányaikat és így gyakran megesik, hogy a szerelmes fiatal emberek imádottaikat megszöktetik. E szerelmi drámák nagy része nem is kerül a nyilvánosság elé, mert sokszor megesisik, hogy az »elrabolt szabin nő« beleegezésével történik és az ilyen vakmerő módon egyesített fiatalok viszonyát utólag a szülők és a pap megáldják. Ha azonban a rabolt menyasszony az erőszakos udvarlót kegyeire érdemtelennek találja és magától eltaszítja, akkor a rendőrségnek kell közbelépnie és a merész lovag heves érzelmeivel a hüvösre kerül. Ez utóbbi esetek közé tartozik a fiatal Valpetrosi bárónő elrablása, mely épenséggel nem valami poétikusan végződött. A hős szerepét ebben a históriában, melyről románcot lehetne írni, Girolamo Campisi palermói diák játszsa. Esti sétáin a tudományszomjas ifju többször találkozott egy hölgygel, kit szerelmére érdekesnek talált. Abbeli vágyát, hogy a szép leányt teljesen magához láncolja, nem hűtötte le, a mikor megtudta, hogy az imádott hölgy nemcsak gazdag, hanem bárónő is. Két évig

platonice imádta a bárónőt, azután a lapban, a melyet a bárónő járatott, epedő szerelmes leveleket irt az apróhirdetésekkbe, végre pedig egy szerelmes levelet egyenesen a bárónőkacsókba csempészett. Mindhiába. A bárónő egy pillantásra sem méltatta; nem csoda, mert a bárónő, a mint a portás elárulta, már jegyben járt másvalakivel. A visszautasított szerelmes erre kétségbeesett lépésre határozta el magát. Egy este, a mikor a bárónő anyjával sétálni ment, két alak rohant ki egy mellékutcából, kik megragadták a bárónőt és egy zárt kocsiba vitték, mely mielőtt még az öreg báróné meglepetéséből fölocsudott, vágatva elrohant. A kocsiban pedig Girolamo ült, a vakmerő szerelmes, ki a megijesztett leányt szerelmes szavakkal igyekezett megvigasztalni, de hasztalan, mert keményen visszautasították. Sokáig ment a kocsi, míg végre egy magános fekvésű ház előtt állott meg, hol az ijedségtől félholtra vált leányt két asszony vette át. A bárónő két napig maradt ott, a harmadik napon tovább mentek, de utközben a rablók csendőrökkel találkoztak, mire szép prédájukat cserben hagyták. Girolamot pár hét előtt cinkosaival együtt elfogták és a palermoi esküdtszék elé állították, mely legközelebb fog a leányrablók ügyében ítéletet hozni.

— **(Munkások kerestetnek Horvátországban.)** Horvát-Szlavonország számos gyárában, erdészeti favágójában és uradalmában nagy a hiány munkásokban. Több száz munkást keresnek most az eszéki iparés kereskedelmi bank révén. Akik a szomszéd társországokba óhajtanak elszegődni, azok forduljanak Plavsics A. Miklós, az eszéki iparés kereskedelmi kamara titkárához, a ki kellő felvilágosítással szolgál a munkát keresőknek.

Időközben Kjær Kjær sen sajátos egykedvőséggel maga elé bámulva szelte evezőjével a hullámokat, míg csak a skakingi szirt tövébe nem ért. Itt kiszállt s dacára agg korának, erős karokkal partra húzta csolnakját, leoldotta a hajtó vitorlát s felfelé indult a szirt-tetőre vezető ösvényen. Aránylag kevés idő alatt ért fel. Az évek hosszú során át nyert gyakorlat folytán szinte könnyedén haladt a meredek hegyi uton, hol más ember istenkisértésnek tartotta volna felkúszni, mert az utat borító apró kötörmelékek minden lépésnél gurulni kezdtek a járó lábai alatt s gyakorlatlan ember ezen az úton járva bizonyára a tengerben lelte volna sirját. De Kjær Kjær sennek egy negyedóra sem kellett, míg felért egyszerű szegényes gunyhóházhoz, melynek deszka falát már moha fedte. Az öreg hajós amint beért lakásába, tüzet rakott kemencéjében, aztán megtömve fekete pipáját, erős pófékeléssel belebámult a tűz lobogó lángjába. Egy órája ülhetett mozdulatlanul ebben a helyzetében, midőn hirtelen felkelt s gunyhóházának egyik elrekesztelt sarkából, mely neki éléskamra gyanánt szolgált, szárított halat s néhány darab sült tojást hozott elő. Csendesen majszolva fogyasztotta el vacsoráját, mely után ismét szájába vette régi pipáját s hatalmas füstfellegeket eregetett. Hirtelen sóhajszerű hang támadt a szobában, mely oly kísértetiesen hangzott a csendes, kietlen magányban, de Kjær Kjær sen nem ijedt meg, csak feleszmélve, helyeslőleg bólintott fejével. Tudta ő, hogy honnan ered ez a zaj. Annak a viharnek volt ez az előjele, melyet ő lent a faluban megjósolt s melynek támadó szele erősen befújva a gunyhó kéményen, megreszkettette a tűz lángjait s okozta ezt a kísér-

— Szegény asszony! — szánakozott Henrik — vigyék haza. Ő ma több erélyt fejtett ki, mint bármely férfi.

— Én nála maradok — jegyezte meg Signe.

Részvételteljesen vették körül a szigetlakók az elalélt asszonyt, kit néhány szomszédja felemelt a földről s lakására szállított. Signe karjára vette a siró kis fiut s így követte a többieket. Miután Gretát hazavitték s ágyába fektették, az asszonyok legnagyobb része sietett vissza a tengerparthoz, hogy a hajó indulásának szemtanui lehessenek. Csupsan Signe és néhány öreg asszony maradt a beteg mellett. A közbejött események miatt a hajó indulása késedelmet szenvedett s azért siettette most Henrik a beszállást. A hajós legények felkúsztak a fedélzetre s Henrik megadta a jelt a horgonyok felvonására. Szép látvány volt, midőn a lobogó és kendődiszes bárkák — tömve ünnepi köntösbe öltözött férfiakkal, asszonyokkal és gyermekekkel — szinte játszadozva körülhajózták a hatalmas három árbocost, mint a fürge delphynek az óriási cethalat. A tömeg örömrivalgása közben emelték ki a hajósok a horgonyokat s néhány perc múlva méltóságteljesen vitte tova a brigget a vitorlákba kapaszkodó szél. A bárkák hosszú sorban követték a hajót s utolsónak Kjær Kjær sen maradt, ki egykedvűen ült csolnakjában, hiszen neki nem volt senkije a »Stavó reményé«-nek fedélzetén.

Lassacskán egészen elhagyta a hajó a szigetet, ki-jutott a nyílt tengerre s Harding Henrik, ki a hajó orrán állott, még egyszer bucsut intve a stavóieknak, háromszoros »hurra« kiáltás közben kiadta a parancsot az árboc-vitorlák felvonására. Gyorsabban siklott tova most

— **(Visy István temetése.)** Ma délután öt órakeremelték óriási részvét mellett a pécsi orvosok nesztorát Visy Istvánt, ki — mint azt megirtuk — végzetes baleset következtében f. hó 23-án, kilencvenegy éves korában hunyt el. A gyászszertartást fényes segédlettel Lechner János kanonok végezte. A temetésen részt vettek a pécsi orvosi kar, a kórházi orvosok Erreth Lajos igazgató főorvos vezetése mellett, a pécsi gyógyszerészek, a vármegye tisztviselői karának számos tagja, Tormay Károly alispánnal élükön, továbbá megjelent a pécsi ügyvédi kamara számos tagja, Erreth János ügyvéd kamarai elnök, valamint a városi tisztviselők közül is sokan. Az impozáns menet az elhunyt ismerőseinek nagy tömege és beláthatatlan hosszú sorban a résztvevők serege fejezte be. A valóban pompás temetést a »Kegyelet« disztemetkezési intézet rendezte, melynek emberei vadonatúj, fekete, arannyal pazarul diszített díszmagyarban jelentek meg, mi nagyban emelte a temetés fényét.

— **(Ritka szép ünnepély)** folyt le a napokban a fővárosban. Schulek Sándor műkéses mester, kinek a Király-utca 3. szám alatt van gazdagon felszerelt üzlete, augusztus 24-én ünnepelte üzlete főnállásának 30-ik évfordulóját. — Napjainkban, midőn az inszolid vállalkozások és tisztességtelen versenyzületek csak rövid főnállásra vannak számítva, hogy a közönség gyors kizsákmányolása után csakhamar megszünjenek, kétszeresen örvendetes ezen régi jó hírnevű cég 30 éves főnállásáról tudomást venni, mely folytonos virágzását Schulek Sándor ritka becsületességü, szolid kiszolgálásának köszöni; mert ő, mint kitünő szakember, mindig csak oly árut szol-

gáltat ki megrendelőinek, melyről személyesen meg van győződve, hogy teljesen jó és minden követelménynek megfelel. Ez a lelkiismeretesége és becsületessége általánosan ismeretes és ez tette méltóvá a nagyközönség és polgártársai bizalmára és tiszteletére, valamint a számos kitüntetésre, melyeket mindazon kiállításon nyert, a melyben résztvett.

— **(Egy lóidomító kalandja Budapesten.)** (Epizód a cirkuszéletből.) A cirkusz-élet mindig érdekli a közönséget. Kiváncsi a cirkusz világának egyes mozzanataira és azokra az emberekre, a kik merész produkciókkal mulattatják a közönséget. Éppen ezért — írja *Weekly Dispatch* tudósítója — meglátogattam *Gipsy Dudley* kisasszonyt, a ki Londonban S. E. Marsland Road 18. szám alatt lakik és a kinek *Mepho* nevű idomított lovát egyidőben 860 font sterlingre becsülték.

1895-ben — beszélte el a kisasszony — Budapesten a Wulff-cirkuszban voltam szerződötve, a hol *Mepho* nevű idomított lovammal tartottam előadást. Hónapokon keresztül csináltam vele ugyanazt a merész produkciót: *Mepho* felállott két hátulsó lábára és eközben én elmentem az ágaskodó paripa alatt. Ez ugyan nagyon veszedelmes dolog, de én és *Mepho* jól ismertük egymást és éppen ezért sohasem voltam ideges. Csak egyszer történt, hogy ideges lettem és csodálkozásomra azt tapasztaltam, hogy előadásom nem sikerült a szokott pontossággal és hidegvérrel. Tagadnom nem lehetett: ideges voltam és bármennyire igyekeztem is, az idegességtől nem tudtam megszabadulni.

Brudei Károly ur, a ki látta, hogy rosszul vagyok, kocsira ültetett és haza küldött.

Másnap már az ágyat kellett őriznem, mert erőt vett rajtam a kontinens legrosszabb betegsége, a dunai láz. Napokon át félrebeszéltem és borzalmasan szenvedtem. Le kellett mondanom a szerződésemről, szegény *Mepho*-m pedig ott unatkozott az istállóban. Hat hónappal később, a mikor minden megtakarított pénzemet elköltöttem, elhatároztam, hogy a budapesti izr. kórházba megyek. Megvizsgáltak és konstatáltak, hogy szívbajom van; az emésztőláznak volt ez a következménye és gyorsan sorvadtam. Megirtam bajomat Angolországba a barátaimnak és az ügynőkömnek és nem sokára Londonba szállítottak. Itt is gyógyulást kerestem, szakorvostól szakorvoshoz mentem, de egyik sem tudott segíteni. A különbség csak az volt, hogy az egyik azt jósolta, három hónapig élek még, a másik pedig valamivel bőkezűbben hat hónapot ígért. Erőm egyre fogyott. Annyira elgyöngültem, hogy tíz percig nem tudtam állani, hanem lerogytam a legközelebb álló székre. A lélegzés nehezemre esett és köhögés közben borzasztóan szuró fájdalmat éreztem a mellemben. Biztosra vettem, hogy soha többé nem dolgozhatom és ezért megirtam egy kollegámnak, hogy adja el a *Mepho*-t.

A kollega, a kit meglepett ez a kérésem, fölkeresett. Több hónap óta nem látott és a mikor szobámba lépett, megütözve megállott, annyira megváltoztam. De csakhamar megemberelte magát és jókedvűen mondotta:

— Majd én meggyógyítom csak egy doboz dr. Williams Pink-féle pilulát kell beszereznem, mely sápadt szemejének való.

Nem is figyeltem erre, mert be kell vallanom, hogy szélhámosságnak tartottam ezt a gyógyító módot. Olvastam ugyan, hogy ezek a pilulák már sok életet mentettek meg, de mégis keveset tartottam róluk. Azóta bezzeg megváltozott a meggyőződés. A kollegám

a brigg, messzire maga után hagyva az apró bárkákat. honnan még látszott a kendőlobogtatás, hallatszott az »Isten hozzád« kiáltás, aztán a stavőiek is megkezdtek utjokat hazafelé.

Mindnyájuknak meglepetésére az öreg Kjär Kjarsen nem a skaking-i szirt felé tartott, hanem a többiekkel együtt elment ő is a faluba. Dacára Knuth Mende szökésének, olyan emelkedett volt a hangulat Stavő szigetén, hogy a szokottnál is szívélyesebben hívták meg az öreg embert, hogy az éjjelt töltsék közöttük, mert midőn a bárkák parthoz értek, erősen esteledett már.

De mintha Kjär Kjarsen éppen ma a szokottnál is mogorvább és zárkózottabb lett volna, röviden csak ennyit mondott:

— Még egyszer látni akarom, hogy van Greta, azután hazamegyek!

Ennél többet nem akart beszélni.

Greta felébredt, midőn Kjär a szobába lépett; feje lázban égett s olyan furcsa, zagyva dolgokat beszélt, hogy az ágya mellett ülő Signe nem volt képes beszédéből egy szót megérteni. Kjär Kjarsennek — azonban — ki néhány mondatot ellesett Greta beszédéből — sajátságosan csillogtak szemei s végül öntudatosan elmosolyodott, mintha ő minden szavát értené a lázban gyötrődő aszszonynak.

— Tegyetek hideg borogatást a fejére, majd magához tér — mondta szinte parancsoló hangon s köszönés nélkül távozott.

Néhány hajós a mai nap eseményeit vitatva, Kjär Kjarsenhez csatlakozott azon reményben, hogy az öreg

ember talán nyilatkozni fog Knuth Mende viseletéről, a melyről nagyon szerették volna az öreg ember véleményét hallani. Éppen azért, mert Kjär Kjarsen csak igen ritkán beszélt, nagy fontosságot tulajdonítottak szavainak, melyeket szinte jóslatként fogadtak. De ha Knuth Mende felől Kjärtől vártak felvilágosítást, akkor alaposan csalódtak, mert az öreg remete, mintha nem is vette volna észre az öt kísérő hajósokat, egykedvűen ballagott bárkája felé, csak midőn már csolnakjában ült s kezébe vette az evezőt, fordult a hajósok felé:

— Szeretném — mondta inkább önmagához, mint a hajósokhoz beszélve — ha a »Stavő reménye« messzebb jutott volna már a skaking-i szirttől. A hajó terhe igen könnyű, éjjelre pedig erős vihart kapunk északnyugot felől! Szólt s megmerítette evezőjét a tenger zöldes vizébe, minden további magyarázat nélkül hagyva az ámuló hajósokat.

— Ez az öreg valóságos medve — szólalt meg Lars Persen. Vajjon igaza lesz-e neki?

— Amióta emlékszem, Kjär sohasem tévedett időjósolataiban.

— Ugyan miért ül az folyton azon a félelmetes szirten? Tán ő is elvesztette becsületét, mint Knuth Mende s azért kerüli az embereket?

— Nem tudom. Mikor én születtem, Kjär már öreg ember volt s már akkor is a skaking-i szirten lakott. Ő már nagyon öreg lehet — közel száz esztendő.

— Hát hagyjuk az öreget. Jöjj be hozzám Lars Persen. Még egyet iszunk fiad egészségére, meg a »Stavő reményének« boldogulására.

beszerzett egy doboz dr. Williams Pink pilulát, melyet bevettem, de csak azért, hogy a kollegám kedviben járjak. Nem akartam, hogy az orvosom is megtudja a dolgot és ezért a pilulákat az ágyam mellett elrejtettem. Nem egészen egy hét múlva már jobban éreztem magamat. Már az első doboz elfogyasztása után jobb lett étvágyam, úgy, hogy a nővérem azt hitte, dupla megrendelést kell tennie a peknél. Mire a harmadik dobozt is elfogyasztottam, már az utcán sétáltam. Egészen megváltoztam, bár a szívem kissé még mindig beteg volt, Mepho-t most nem adtam el és reménykedve vártam az időt, a mikor újra dolgozhatom. Mindenki elcsodálkozott, a ki csak látott, mert inkább el tudták képzelni, hogy a sirban fekszem, minthogy az utcán sétálok. Pedig hosszú sétát tettem naponta és visszanyertem arcom színét, az igazi egészségeset és nem a festett szinpadit.

Ime, elbeszéltem önnek történetemet, fejezte be elbeszélését a kisasszony. A mit elmondottam, az igaz és közölheti bármelyik ujságban. Holnap új lovammal lefotografáltam magamat és önnek is küldök egy képet, melyet ha valahol fölhasználna, elmondhatja, hogy életemet annak a gyógyszernek köszönhetem, melynek ez a neve: *Dr. Williams Pink pilula sápadt személyeknek.*

Ez a pilula hatalmas vérujító szer; erősíti a gyöngének és nem árt a legzsengőbb szervezetnek sem. Kapható minden gyógyszertárban és a magyarországi főraktárban, *Török József* gyógyszertárban, Budapest, Király-u. 12. Egy doboz ára 1 frt 75 kr. és 6 doboz ára 9 forint.

Ezek a pilulák gyógyítják a vérszegénységet, csuizt, főfájást, gátbajokat, bénulást, arcrozsát skrofulát stb. és visszaadják az egészséges szint.

Törvénykezés.

§ **Dühöngő suhancok.** Pap György, Pap János és Györkö János szabolics lakos suhancok, f. é. május hó 25-én a székesegyházi uradalom Ferenc-hegy nevű erdő részében csatangoltak, midőn az eső utólérte őket. Az eső elől bemenekültek az erdőre gunyhójába, ahol a szoba berendezését bűnös kedvtelésből összerúrdelték, az ágy szalmazsákját feltűzelték s aztán reggel ott hagyták a gunyhót. A hazatérő erdőre feljelentése folytán megindították a nyomozást a suhancok után, kiket csakhamar sikerült elcsipni. Így kerültek ma Pap György, Pap János és Györkö János a pécsi kir. törvényszék elé idegen ingó vagyon megrongálásának vétségével vádoltan, mely vétségért a törvényszék vádlottakat két-két havi fogházra és öt forint pénzbüntetésre ítélte. Az ítélet ellen úgy vádlottak, mint a kir. ügyész felebbezést jelentettek be.

§ **Elítélt gabona-tolvaj.** Lőrinc János sósvertikei lakos f. é. január hó 7-én betört Naszvadi János ottani lakos magtárába, a honnan néhány zsák gabonát elemelt. A káros feljelentése folytán történt letartóztatása alkalmával azt vallotta, hogy a lopásban Kálmán János is segédkezett neki; Kálmán János azonban kihallgatása alkalmával bebizonyította, hogy a jelzett napon nem is volt a községben s így ellene a további eljárást beszüntették. Ma foglalkozott ez ügygel a pécsi kir. törvényszék, mely előtt vádlott, Lőrinc János ismét azzal védekezett, hogy a betörést nem ő, hanem Kálmán János követte el, annyit azonban beismer, hogy a feltört magtárból ő hordta ki a gabonát. Miután a tárgyalás folyamán nem lehetett reá bizonyítani, hogy a betörést tényleg ő követte el, a törvényszék

lopásnak minősítette a cselekményt s azért Lőrinc Jánost hat havi fogházra ítélte.

§ **Csaló borkereskedő.** Bock Mihály villányi lakos, borkereskedő — már annyiban, hogy bár nincs neki sem szállóje, sem borkereskedése, mégis árjegyzékeket küld a szőlőrszsa minden irányában, melyekkel a szokásos nagy hangon dicséri a maga »hamisítatlan« (?) borait. Egy ilyen árjegyzék került *Goravszky* János lemergi plébános kezei közé is, ki ennek folytán meg is rendelt néhány akó bort Bocknál, melyeket ez csak az esetben volt hajlandó szállítani, ha a borok 69 frt 20 krajcár vételárát a plébános előre megküldi. *Goravszky* János még a múlt év június havában eleget tett a borkereskedő kívánságának s elküldte a pénzt, azonban a megrendelt bort nem kapta meg, a miért is Bock ellen csalás miatt megtette a feljelentést a bíróságnál. Ekkor végre a múlt hó elején valami Várad nevű villányi borkereskedő feladványaival megkapta az egy évvel ezelőtt megrendelt bort, a Bock ellen megtett feljelentést azonban nem vonta vissza. Így került ma Bock Mihály a csalás büntetével vádoltan a pécsi kir. törvényszék elé, mely vádlottat hat havi börtönre és ötven forint pénzbüntetésre ítélte. Panaszost *Deutsch Antal* dr. ügyvéd képviselte, Bock védője *Toldi Béla* dr. volt. Védő, a panaszos képviselője és a kir. ügyész felebbezést jelentettek be az ítélet ellen.

§ **Gondnokság alá helyezések.** A pécsi kir. törvényszék közhírré teszi, hogy *Schleisinger* Augusztus 43 éves, róm. kath. vallású pécsi lakost elmebaj miatt gondnokság alá helyezte. — A szegzárdi kir. törvényszék közhírré teszi, hogy *Ápfel* János paksi lakos, mint elmebeteg, gondnokság alá helyeztetett.

T a n ü g y.

) **Javitóvizsgálatok és beiratások a főgimnáziumban.** A helybeli róm. kat. főgimnáziumban a javító-, pótló- és felvételi vizsgálatok f. é. aug. 30-án és 31-én, a magánvizsgálatok szept. 5-én és 6-án, a folytatólagos beiratások szept. 1-én, 2-án és 4-én lesznek. — A vizsgálatokra az előző napon, t. i. aug. 29-én vagy 30-án, illetőleg szept. 4-én d. u. 3—5 óráig kell jelentkezni az igazgatónál, kinek átadják isk. bizonyítványukat, esetleg a vizsgálati engedélyt.

A beiratások első napján az I-ső osztályba csak róm. kath. tanulók vehetők fel. E megszorítás a többi osztályokra nem áll. Az első osztálynál is szept. 2-án és 4-én az üresen maradt, vagy azon helyekre, melyekre a múlt isk. év végén beirt tanuló az osztályfőnöknél a kitűzött idő alatt nem jelentkezett, bármely vallású és illetőségű tanuló felvétetik.

A beírásra vonatkozó egyéb adatokat a a gimn. főbejárójánál aug. 29-én kifüggesztett »Hirdetmény« s a múlt évi »Értesítő« »Tájékoztató« rovata közli.

Közgazdaság.

□ **Tejszövetkezetek szaporodása.** A magyarországi tejszövetkezetek minél nagyobb föllendítése végett a földmivélsügyi miniszter is akciót indított. Eddig a legtöbb tejszövetkezet a mi megyénkben van, a mennyiben Baranyában 43 tejszövetkezet van. Tolna megyében a tejszövetkezetek száma 24 és Somogy megyében hét.

T Á V I R A T O K.

— **Kossuth Lajos névnapján.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Kossuth Lajos sirjánál ma egész délelőtt folyt a zarándoklás s mindenki hozott emlékezésül egy szál virágot. A sirra kitétek a new-yorki magyar dalosok ezüst

koszoruját s Basso dr. és a new-yorki magyar kolonia érckoszoruit is. A sirt több küldöttség is fölkereste s mindegyik koszorut tett le. Délután négy órakor vonult ki a sirhoz a Kossuth Lajos női kör, a fővárosi asztaltársaságok központja és a függetlenségi 48-as polgári kör, melyek beszédek kíséretében koszorut tettek le a sirra.

— **Ujabb leleplezések küszöbön.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Az »Echo de Paris« nagy szenzációt okozott azzal a közleményével, hogy Dreyfus védői már legközelebb be fogják mutatni a haditörvényszéknek a borderóban felsorolt okiratokról *Walsin-Esterházy* által irt fogalmazmányokat. Együttal *be fogják mutatni a védők a nyugtákat is, melyeket Esterházy a Schwarzkoppentől kapott összegekről állított ki.*

— **Meddig tart még a rennesi tárgyalás.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A »Journal de Paris« szerint Dreyfus védői és *Carrière* kormánybiztos még husz ujabb tanu megidézését kérték a Dreyfus-perben. Ilykép még mintegy száz tanu van hátra s a tárgyalást a legjobb esetben is csak szeptember közepe táján fejezhetik be.

— **Dreyfus a haditörvényszék előtt.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A rennesi tárgyaláson ma egy nagyon fontos tanu került a kihallgatásra. Ez *Gobert* szakértő, a kinek a Banque de France-nál igen előkelő állása van. Feladata a bankhoz beérkező okmányokon megvizsgálni az aláírások valódiságát s e részben nagy tekintélynek örvend.

Gobert egyenesen szemébe mondja *Gonsenak*, hogy mindaz, a mit beszélt, valótlan. *Gobert* csodálkozik, hogy egy olyanféle irásszakértőnek, mint a milyen *Bertillon*, a véleményét döntőnek elfogadta. *Gobert* kijelentései óriási mozgalmat keltenek a teremben.

Belépett ezután *Bertillon*, a sokat emlegetett irásszakértő s nagy derűtséget keltett a nagy iráshalmazzal, a mellyel megjelent.

Jouast elnök felszólítja *Bertillon*-t, hogy csak gyorsan végezzen.

Bertillon: Kijelentem elnök úr, hogy az nem megy. A legjobb akarattal sem végezhetek gyorsan. Időre van szükségem, mert beható magyarázatát kell adnom elveimnek és rendszeremnek az irások összehasonlítása körül.

A hallgatóság *Bertillon* minden szavát viharos derűtséggel kíséri s a derűtségben osztoznak a védők, sőt a bíróság tagjai is.

Bertillon hosszas fejtegetései alatt majd mindenki elaludt. Különben azt iparkodott bizonyítani most is, hogy a borderó nem *Walsin-Esterházy* írása.

— **Paty de Clam komolyan beteg.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A »Matin« megerősíti, hogy *Paty de Clam* komolyan beteg. Orvosai mondják, hogy állapota egyáltalán nem engedi meg a Rennesbe való utazást.

Szerkesztői üzenetek.

Al-gyász-hír. Azt az elhibázott gyász-hirt minden fővárosi lap úgy közli ma. Ennek oka pedig az, hogy a pesti lapok a könyomatástól vették át, melynek pécsi tudósítója szokott alapos értesülésével sietett tegnap megsürgönyözni, hogy Cseh Marianne csillagkeresztes hölgy halt meg, a kit megtesz a miniszter édes anyjának is. Pedig az illető jótékony urhölgy a legjobb egészségnek örvend s rokona ugyan a miniszternek, de nem édes anyja. Hja, persze ilyen az az alapos értesülés és a gyorsaság!

M. J. (Dárda.) Köszönjük. A jövő héten sorát ejtjük. Kérjük gyakrabban is!

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIJS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

981. szám. *Berkesd község előljáróságától.*
 J. 1899.

Árverési hirdetmény!

Alulírott község előljárósága ezennel közhirre teszi, hogy a **Berkesd községi korcsma, istálló, hozzá tartozó belsőség és mézárszék** 1899. évi október hó 1-től, bezárólag 1901. évi december hó 31-ig tartó időtartamra újból bérbeadni fog.

Az árverés **1899. évi augusztus hó 27-én d. u. 2 órakor** fog megtartani. Az árverési feltételek a körjegyzői irodában tudhatók meg.

Berkesd, 1899. augusztus hó 21-én.

Az előljáróság.

5892. sz.
 Tlkv. 1899.

Árverési hirdetmény.

A dárдай kir. jbiróság mint tlkvi hatóság közhirre teszi, hogy Fodor István laskói lakos végrehajthatónak, Sümegi István laskói lakos végrehajtást szenvedett ellen 100 frt tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárдай kir. jbiróság területén lévő, Laskó községben a 463. sz. tjkvben felvett, 287. hrsz. 234. hrsz. ingatlanra az 1881. : 60 tcz. 156. §-a a) pontja értelmében az egészre tehát Vajda Sándort illető felére és 443 frtban megállapított kikiáltási árban elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1899. évi november hó 18-ik napján d. e. 10 órakor Laskó községben a bíró lakásán megtar-

tandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 44 frt 30 készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított s az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszt. rend. 8-dik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 : 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. járásbiróság mint tlkvi hatóságnál, 1899. évi július hó 24-én.

Székács Pál
 kir. albiró.

A pécsi nyilvános 3 osztályu Porges-féle felső kereskedelmi iskola

jövő (25-ik) tanéve f. év szeptember hó 1. napján nyílik meg.

Ez az intézet az ország többi felső kereskedelmi iskoláival (akadémiákkal) teljesen egy rangban áll és a végzett növendékek az érettségi vizsgálat letételével az egy évi önkéntesi jog kedvezményében részesülnek.

A beiratások az intézet helyiségében **Pécsett (Kossuth-utca 5. sz.)** történnek f. é. augusztus hó 31-től kezdve.

Ugyanott folynak a beiratások

a nyilvános polgári fiu-iskolába,

mely Pécs sz. kir. város segélyezése mellett nyílt meg.

Bővebb felvilágosítást nyújt

az igazgatóság.

Pécsett, 1899. évi augusztus hó.

Szegedi Mezőgazdasági Kiállítási Sorsjegyek.

Főnyeremény: 50,000 korona érték

és több, kisebb-nagyobb nyeremény,

összesen 1006 nyeremény **100,000** korona értékben.

Egy sorsjegy ára 20 krajczár.

Az összes nyereményeket kivánatra 20% levonással azonnal **készpénzben** beváltja

Budapestben: a „Hermes“ Magyar Általános Váltóüzlet Részvénytársaság, V., Dorottya-utca 8.,
 vagy **Szegeden:** a Szegedi Kereskedelmi és Iparbank.

Ezen pénzüzetek **a nyerő kívánságára** készek az **50.000 korona értékű főnyereményt** egy hasonló értékű szegedi mintaszerűen berendezett tanyai gazdasággal is becserélni.

Huzás Szegeden, a kiállítás utolsó napján, 1899. szept. 10-én este 6 órakor.

Sorsjegyek kaphatók bank- és váltóüzletekben, az összes dohánytőszdékben és egyéb elárusító helyeken.

Viszontelárusítók forduljanak a kiállítást rendező

Gazdasági Egyesületek Országos Szövetségéhez,
Budapest, IX., Üllői-ut 25., Köztelek.